

Πρωτ.
Αριθμ.
Διεκπ.

Κυριακή 25 Φεβρουαρίου 2024

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ 200^H

*«὘ν ὄψει τοῦ Τριώδιου καὶ σχόλιο στὸν πρόσφατο νόμο
περὶ γάμου μεταξὺ ἀτόμων τοῦ ἰδίου φύλου»*

Πρὸς
Τοὺς εὐσεβεῖς χριστιανοὺς τῆς καθ' ἡμᾶς ἱεραῖς Μητροπόλεως

Προσφιλῆ τέκνα ἐν Κυρίῳ καὶ ἀγαπητοὶ ἀδελφοί μας,

Ὁ Μητροπολίτης σας καὶ ὅλοι οἱ ἐφημέριοι καὶ κληρικοὶ τῆς Ἱεραῖς Μητροπόλεως μας σᾶς εὐχόμεστε καλὸ καὶ εὐλογημένο Τριώδιο, τὸ ὁποῖο χαρακτηρίζεται ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία μας ὡς «Πύλη τῆς Μετανοίας», ἐνῶ ἡ Μεγάλῃ Τεσσαρακοστῇ ἀποκαλεῖται «Ὁδὸς Μετανοίας». Σήμερα ξεκινοῦμε μία πορεία μετανοίας καὶ πνευματικῶν ἀγώνων. Ἡ μετάνοια κατέχει κεντρικὴ θέση στὴ ζωὴ μας ὡς πιστῶν, ἰδιαίτερα ὅμως βρῖσκεται στὸ ἐπίκεντρο αὐτῆς τῆς περιόδου, μάλιστα φέτος πού τὸ ξεκίνημά της συνδυάζεται μὲ τὰ γνωστὰ πρωτοφανῆ γεγονότα πού ἔχουν προξενήσει ἐντάσεις, μεγάλη ἀπογοήτευση, πικρία καὶ βαθειὰ θλίψη στὶς καρδιές μας. Ἡ ἀφροσύνη, ὁ παραλογισμὸς, ἡ ἁμαρτία, ἡ ἠθικὴ ἐκτροπὴ στὸ ἀποκορύφωμά τους. Ὅλα αὐτὰ καὶ μὲ τὸν νόμο. Στὴν πατρίδα μας. Ποιὸς θὰ τὸ φανταζότανε αὐτό;

Μὲ μεγάλη ἀπορία, ὄχι ὅμως καὶ μὲ ἰδιαίτερη ἐκπληξη, γίναμε μάρτυρες προσφάτως μιᾶς ἀκατανόητης προσπάθειας μεθοδευμένης ψήφησης ἀπὸ τὸ ἑλληνικὸ κοινοβούλιο, μάλιστα μὲ τὴ σύμπραξη τελικῶς πέντε κομμάτων, τοῦ γάμου ἀτόμων τοῦ ἰδίου φύλου καὶ τῆς συναφούς μὲ αὐτὸν δυνατότητος ἀποκτήσεως τέκνων, κάτι πού προσβάλλει καίρια καὶ τὸν θεσμὸ τῆς οικογένειας, ἀλλὰ καὶ τὴν ἴδια τὴν ἀξία καὶ ἀξιοπρέπεια, τὴν ἱερότητα τοῦ ἀνθρώπου.

Ἔτσι φτάσαμε στὴ νομοθετικὴ ἐξίσωση τοῦ ἱεροῦ θεσμοῦ τοῦ γάμου καὶ τῆς οικογένειας μὲ νέες μορφές συμβίωσης, πού ἀντιβαίνουν παντελῶς στοὺς φυσικοὺς ὅρους καὶ τοὺς ψυχοκοινωνικοὺς νόμους καὶ ἀσεβοῦν στὸν

νόμο του Θεού, με έωλα έπιχειρήματα ήθικου έπικαλύμματος ύποστήριξης τών δικαιωμάτων τών προϊόντων αυτών, δηλαδή τών δύστυχων παιδιών.

Είναι δύσκολο να καταλάβει κανείς τον λόγο που οδήγησε σε αυτήν την απόφαση της Κυβερνήσεως, τη λογική που δικαιολόγησε την πιεστικότητα με την οποία άσκησε την πολιτική της και τη σπουδή και έμμογή της παρά τις έντονες αντιδράσεις και στελεχών της και ποικίλων φορέων, αλλά και της Έκκλησίας. Ποιός ο λόγος για έναν τέτοιο νόμο; ποιά ή ανάγκη; πόσους άφορᾶ άμεσα; πόσες τελικά είναι αυτές οι περιπτώσεις που χρήζουν νομοθετική θεραπεία; Γιατί αυτές οι μεθοδεύσεις; Γιατί να προκληθεί τόσοσ διχασμός και άναστάτωση στην κοινωνία; Πώς είναι δυνατόν ένα νομοσχέδιο που άφορᾶ την οικογένεια και την ήθική, που άνατρέπει ιστορικές άξιακές σταθερές, μάλιστα μέσα σε περίοδο τρομακτικής δημογραφικής κρίσης, να ψηφίζεται με προκλητή βουλευτική άποχή του κυβερνώντος κόμματος και προκλητικές συνειδησιακές πιέσεις;

Το νομοσχέδιο όμως δυστυχώς ψηφίσθηκε! Απέναντί μας έχουμε πλέον έναν άπαράδεκτο νόμο και μιᾶ τραγική πραγματικότητα που περιγράφεται από μιᾶ άλληλουχία έπερχομένων προβλημάτων.

Πρώτο πρόβλημα τα δύστυχα παιδιά που θα υίοθετοῦνται κατά παραγγελία και θα ύποχρεωθοῦν να μεγαλώσουν μέσα σε περιβάλλον έντελῶς αντίθετο με τους φυσικούς νόμους, τις ευαγγελικές έπιταγές και τις ήθικες προϋποθέσεις. Το πρόβλημά τους δεν είναι ότι δεν θα έχουν πατέρα ή μητέρα, αλλά ότι θα έχουν αντί για μητέρα πατέρα ή αντί για πατέρα μητέρα. Η σύγχυση είναι προφανής. Η όμοφυλοφιλική ψευτοοικογένεια προξενεί και στέρηση και σύγχυση στις παιδικές ψυχές. Το πρόβλημα αυτών τών παιδιών είναι μεγαλύτερο που γεννήθηκαν από όταν και αν όρφανεύσουν.

Δεύτερο πρόβλημα, όλα τα παιδιά μας που έφ' έξης, από την τρυφερόη τους κιόλας ήλικία θα εκτίθενται και θα έθίζονται σε εικόνες άφύσικης πραγματικότητας. Θα μπερδεύονται από αυτά που θα βλέπουν και θα άκοῦν καθημερινά. Σε λίγο κανείς δεν θα μπορεί να ξεχωρίσει στο μυαλό τους την άλήθεια από το ψέμα και το ήθικό από το άνήθικο. Μιᾶ κοινωνία πρωτοφανούς σύγχυσης ταυτότητας ξεπροβάλλει έφιαλτικά.

Υπάρχει και ένα τρίτο· ο γάμος, όπως ψηφίστηκε, ύποβαθμίζει την οικογένεια και καταρρακώνει την άξία του ανθρώπου, την όμορφιά και ιερότητά του. Σκοπός του γάμου είναι να ένώσει τους δύο, τον άνδρα και την γυναίκα. Ο γάμος τών όμφυλόφιλων ζευγαριών διχάζει άμφοτέρους. Όταν οι έπιθυμίες της ψυχής δεν έναρμονίζονται με το σώμα, τη βιολογία

καὶ τὴ φύση, ὁ ἄνθρωπος εἶναι διχασμένος. Ὄταν δύο διχασμένοι συμβιώνουν καὶ ἀναπαράγονται, τότε πολλαπλασιάζεται ὁ διχασμός τους. Ὄταν νομιμοποιεῖται καὶ θεσμοθετεῖται ἀδιάντροπα μιὰ καταστροφικὴ ἁμαρτία γιὰ ὅσους τὴν διαπράττουν, μεταδίδεται καλπάζοντας καὶ διασπείρεται ἀνεξέλεγκτα ἀνάμεσα καὶ στοὺς ἀνυποψίαστους. Ἐκεῖ ὁδηγοῦν τὸν ἄνθρωπο οἱ νέες ἀντιλήψεις. Ἐκεῖ κατανοοῦν τὴν κοινωνία. Σὲ αὐτὸν τὸν γκρεμὸ μᾶς ἔσπρωξαν οἱ κυβερνητικοὶ προστάτες μας.

Ὅλοι μιλοῦν γιὰ τὴν κλιματικὴ ἀλλαγὴ καὶ τὴν ἀπειλὴ τῆς οἰκολογικῆς καταστροφῆς, στὴν ὁποία ὁδηγηθήκαμε βιάζοντας ἀλόγιστα τὴ φύση. Ἡ φύση ὅμως βιάζεται καὶ ὅταν εἰσάγονται στὴ ζωὴ μας διαφυλικές πρακτικὲς ποὺ ἀγνοεῖ ἢ φυσιολογικὴ τάξη, ὅταν μιᾶμε γιὰ πολλὰ φύλα πέραν τῶν δύο, αὐτῶν τοῦ ἀνδρα καὶ τῆς γυναίκας, ὅταν ἡ γυναῖκα καταντᾶει μηχανὴ παραγωγῆς καὶ προσβάλλεται ἢ μητρότητα, ὅταν ἡ θηλυκότητα θυσιάζεται στὸν βωμὸ τῆς σεξουαλικότητας, ὅταν ἀλλοιώνεται ἡ ἀνθρώπινη ταυτότητα.

Ἡ ἀπειλὴ κατὰ τῆς ἀνθρώπινης ὄντολογίας ἀποτελεῖ κίνδυνο μεγαλύτερο ἀκόμη καὶ ἀπὸ τὴν κλιματικὴ ἀλλαγὴ. Τὸ ἓνα κατάστρέφει τὸ περιβάλλον, τὸ ἄλλο βιάζει καὶ καταβροχθίζει τὸν ἄνθρωπο, τὸν εὐτελίζει, τοῦ συντριβεῖ τὴν ἀξία, τὸν τελειώνει. Δυστυχῶς!

Ἡ ἁμαρτία τῆς παρὰ φύσιν ἀσέβειας εἶναι μεγάλη. Δὲν εἶναι ὅμως μόνον ἁμαρτία κάποιων λίγων ἀνθρώπων, ἀλλὰ εἶναι καὶ ἁμαρτία μιᾶς ὁλόκληρης κοινωνίας. Οὔτε πάλι εἶναι ἁμαρτία τοῦ σήμερα, ἀλλὰ ἁμαρτία ποὺ κυφορεῖται ἐδῶ καὶ χρόνια. Καὶ τὸ χειρότερο, αὐτὸ συνέβη στὴ χώρα μας, μιὰ χώρα μὲ Ὁρθόδοξη ζωὴ καὶ θαυμαστὴ ἱστορία, γεμάτη ἀπὸ ἀγίους καὶ σημεῖα θεϊκῆς παρουσίας, μὲ ἀξιοζήλευτη οἰκογενειακὴ παράδοση, μιὰ χώρα πραγματικὰ εὐλογημένη. Πῶς νὰ τὸ ἀντέξει κανεὶς αὐτό; Πῶς νὰ τὸ συγχωρήσει;

Καὶ νὰ σκεφθεῖ κανεὶς ὅτι ἄνθρωποι δικοὶ μας, ποὺ τοὺς ἐμπιστεύθηκε μὲ τὴν ψῆφο τους ὁ λαός μας, ποὺ βαπτίσθηκαν στὴν κολυμβήθρα τῆς Ἐκκλησίας μας, αὐτοὶ περιφρόνησαν τὴ φωνὴ τῆς, ἀνήρεσαν τὸ βάπτισμα μὲ τὴν ψῆφο τους, αὐτοὶ ποὺ ἐμφανίζονται στὶς ἐκκλησιές μας, ποὺ τιμήθηκαν ἀπὸ τὸν πιστὸ λαὸ καὶ εὐεργετήθηκαν ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία μας πολλαπλῶς καὶ κατ' ἐπανάληψιν, λέρωσαν τὰ χέρια τους μὲ τὴν ψῆφο τῆς ἀνευθυνότητάς τους, λάσπωσαν τὸ κῦρος τους. Καὶ ὄχι μόνον. Τελικὰ, δὲν ψήφισαν ἀπλὰ τὸν νόμο· τὸν ὑποστήριξαν μὲ πάθος, τὸν ἐπέβαλαν μὲ πείσμα, τὸν γιόρτασαν προκλητικά. Μόλυναν τὴν τιμὴ τους, ἀσέβησαν οἰκτρὰ στὴν ἀποστολὴ τους.

Αντί νὰ σηκώσουν στοὺς ὤμους τους τὸ δράμα τοῦ λαοῦ καὶ τὴν εὐθύνη τῆς ἱστορίας, αὐτοὶ μὲ ἐπικεφαλῆς τὴν πρώτη πολίτη τῆς χώρας μας πανηγύριζαν ἀσεβῶς καὶ προκλητικῶς σὲ δυσώνυμα κέντρα γιὰ τὴ δῆθεν νίκη τους. Αὐτὸ ἀποτελεῖ μεγαλύτερη ἁμαρτία καὶ ἀπὸ τὴν ἁμαρτία ποὺ ὅλως ἀσυνέτως ψήφισαν. Τὸ πρόβλημα πλέον δὲν εἶναι κάποια ἄτομα ποὺ μὲ τὴ συνδρομὴ τῆς πολιτείας ταλαιπωροῦνται διότι δὲν τὰ βρῆκαν μὲ τὴ φύση τους, ἀλλὰ αὐτοὶ ποὺ ὀδηγοῦν τὸ μέλλον μας στὴν καταστροφή καὶ τὰ παιδιά στὴ σύγχυση καὶ δὲν μπόρεσαν νὰ τὰ βροῦν μὲ τὴν ἠθικὴ καὶ τὴ λογικὴ, μὲ τὴν εὐθύνη καὶ τὴ συνειδήσή τους.

Καὶ κάτι ἀκόμη· Ἄν ἐξαιρέσει κανεὶς αὐτοὺς ποὺ βγῆκαν μὲ τὸ λάβαρο τοῦ αἰσχους καὶ πανηγύριζαν γιὰ τὴν ὑπερψήφιση τοῦ νόμου, δὲν εἶναι λίγοι καὶ αὐτοὶ ποὺ ἀναγκάσθηκαν νὰ ψηφίσουν, ἀφοῦ ὑπέστησαν πολιτικὸ βιασμὸ καὶ ἀνελέητο ἐκβιασμὸ. Οἱ πρῶτοι ἐγκληματοῦν, οἱ δεῦτεροι εἶναι θύματα. Μπορεῖ ἴσως γι' αὐτὸν τὸν λόγο νὰ ἔχουν ἐλαφρυντικά, διερωτώμεθα ὅμως ἂν ἀξίζουν πλέον νὰ σηκώνουν τὸ βᾶρος τοῦ ὑπεύθυνου ἐκπροσώπου τοῦ λαοῦ στὴ Βουλὴ καὶ κατὰ πόσον ἢ ἀγνόηση τῆς κραυγῆς τῆς Ἐκκλησίας διαταράσσει τὴ σχέση τους μαζί της.

Ἀγαπητά μας τέκνα καὶ ἀδελφοί,

Τὸ κακό, ἢ ἀπόλυτη ἐκτροπὴ, ἢ ἁμαρτία ἤδη ἐπικρατοῦν στὶς κοινωνίες μας καὶ πλέον ροκανίζουν ἀκόμη καὶ τὸ ὑπαρκτικὸ μέλλον μας. Αὐτὸ ποὺ ἔγινε πρὶν δέκα μέρες εἶναι ὅ,τι χειρότερο στὴ σύγχρονη ἱστορία. Καὶ οἱ συνέπειές του ἀνυπολόγιστες. Ἡ κοινωνία μας ἀλλάζει. Τὸ ἴδιο καὶ ἡ ταυτότητά της. Εἶναι σὰν νὰ βιώνουμε πάλι τὴν πτώση, σὰν νὰ θρηνοῦμε ὅπως ὁ Ἀδὰμ ἔξωθεν τοῦ Παραδείσου. «*Στῶμεν καλῶς, στῶμεν μετὰ φόβου*».

Νὰ γνωρίζετε ὅμως ὅτι ὅλοι ἐμεῖς ποὺ φέρουμε τὸ βᾶρος τῆς πνευματικῆς πατρότητος, δὲν θὰ σιωπήσουμε, οὔτε θὰ ἐγκαταλείψουμε τὸν ἀγῶνα, οὔτε θὰ ἀρνηθοῦμε τὴν εὐθύνη μας. Θὰ συνεχίζουμε νὰ ὁμολογοῦμε τὴν ἀλήθεια καὶ νὰ δείχνουμε τὸν φωτεινὸ δρόμο. Ἀποστολὴ τῆς Ἐκκλησίας εἶναι νὰ ἀναδείξει καὶ νὰ διασώσει τὴν ἀνθρώπινη ἀξία. Χρέος τῆς πολιτείας εἶναι νὰ προστατεύσει τὴν ἀξιοπρέπεια. Ὅταν κλονίζεται ἡ ἀξία, τότε παραλύει ἡ ἀξιοπρέπεια, δὲν ὑπάρχει. Γι' αὐτὸ καὶ πρὸς τοὺς πολιτικούς διαχειριστὲς τῆς ζωῆς μας θὰ συνεχίσουμε νὰ ὑψώνουμε φωνή: Μὴ τσακίζετε τὸν ἄνθρωπο· σεβαστεῖτε τὴν ἀξία του, εἶναι ἀπροσμέτρητη. Τιμῆστε τὴν οἰκογένεια· εἶναι θεσμὸς ἀνεκτίμητος. Ἀγκαλιάστε θεραπευτικὰ ὅσους ἔχουν πρόβλημα· αὐτὸ χρειάζονται. Μὴ τοὺς τσαλακώνετε παίζοντας νομοθετικὰ μὲ τὰ παθολογικὰ δικαιώματά τους. Προστατεῦστε τὴν κοινωνία ἀπὸ τὶς ἀρρώστιες της.

Αλλά και όλοι έμεϊς, αγαπητά μας τέκνα και αδελφοί, ας κρατήσουμε τόν αὐτοσεβασμό μας, τή χαρά μας πού γεννηθήκαμε ἄνθρωποι. Δέν εἴμαστε σεξουαλικά ὑποκείμενα· εἴμαστε ἄνδρες και γυναῖκες, εὐλογημένοι με τήν τιμή και περικοσμημένοι με τή δόξα τοῦ φύλου, δηλαδή οἱ ἄνδρες με πραγματική ἀνδροπρέπεια και οἱ γυναῖκες με γνήσια θηλυκότητα και χάρη. Αὐτό σημαίνει ὅτι ὁ Θεός χάρισε τήν πνοή Του σε «ἄρσεν και θήλυ». Σε τέτοιους τήν ἐμπιστεύθηκε, σε τέτοιους χάραξε τήν εἰκόνα Του. Ὅχι σε κάτι ἄλλο. Αὐτό διδάσκει ἡ σοφή Ἐκκλησία μας. Ἄς ἀνανεώσουμε ὅλοι μας τόν σύνδεσμο μαζί της, ας τόν ἐξυγιάνουμε και ας τόν κάνουμε στενότερο και δυνατότερο. Μόνον ἔτσι θά ἀντέξουμε τήν καταγίδα τῶν ἀλλεπάλληλων ἐκτροπῶν και τόν βομβαρδισμό τοῦ ἀνήθικου παραλογισμοῦ τῆς ἀπροκάλυπτης ἀσέβειας. Οἱ κρίσεις δοκιμάζουν μὲν τήν πίστη, ἀλλά και γεννοῦν ἀγίους.

Τὸ Τριῶδιο ἀρχίζει. Εὐκαιρία νὰ ἀφυπνισθοῦμε ὅλοι. Καιρὸς νὰ «ἀνορθώσουμε τὰ παραλελυμένα γόνατα» και νὰ ξαναχαράξουμε ὀρθή τροχιά στή ζωή μας. Ἀνάγκη γενικευμένης μετανοίας. Ὡς Ἐκκλησία ἐν σώματι νὰ μετανοήσουμε. Ἡ μετάνοια δέν εἶναι γιὰ κάποιους ἄλλους· εἶναι γιὰ μᾶς, γιὰ ὅλους μας. Ὅπως ἡ Χαναναία ζήτησε ἡ ἴδια γιὰ τόν ἑαυτό της τὸ ἔλεος ἀπὸ τόν Κύριο, προκειμένου νὰ θεραπευθεῖ ἡ δαιμονισμένη κόρη της, ἔτσι κι ἐμεῖς καλούμεθα νὰ κλίνουμε γόνυ μετανοίας, ἄσχετα με τὸ τι θά κάνουν οἱ ἔνοχοι τοῦ ἐγκλήματος, γιὰ νὰ κρατηθεῖ ἡ κοινωμία μας στὰ πόδια της. Ἀλλά, γιὰτί ὄχι, γιὰ νὰ τὸ καταλάβουν και οἱ ἴδιοι και νὰ ἐπιστρέψουν. Καλούμεθα νὰ μετανοήσουμε γιὰ τὴ συλλογική ἁμαρτία ὅπως οἱ τρεῖς παῖδες τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, ἐκεῖνοι στήν «κάμινον τοῦ πυρὸς τὴν καιομένην» δοξολογοῦντες, κι ἐμεῖς στὸ καμίνι τῆς σύγχρονης γενικευμένης ἀποστασίας γρηγοροῦντες.

Ἄς τιμήσουμε μαζί με τὸ δῶρο τῆς ἀνθρώπινης φύσης μας, τις οἰκογένειές μας, ας κρατήσουμε ζωντανή τήν πίστη μας, ας ἐντείνουμε τις προσπάθειές μας στὸν ἀγῶνα τοῦ ἀγιασμοῦ μας και ας ὑψώσουμε ἱκετηρίους χεῖρας πρὸς τόν δωροεδότη ἐλεήμονα Κύριο: «Φεῖσαι ἡμῶν, Κύριε, μὴ μνησθῆς τῶν ἁμαρτιῶν ἡμῶν, ἀλλά σῶσον ἡμᾶς διὰ τὸ ὄνομά σου τὸ ἅγιον».

Προσφιλῆ τέκνα και αδελφοί μας,

«Γρηγορεῖτε, στήκετε ἐν τῇ πίστει, ἀνδρίζεσθε, κραταιοῦσθε (Α' Κορ. 1στ' 13), και ὁ Θεός τῆς ἀγάπης και εἰρήνης ἔσται μεθ' ὑμῶν» (Β' Κορ. 1γ' 11)

Μετ' εὐχῶν και πολλῆς τῆς ἐν Κυρίῳ ἀγάπης,

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ

† Ὁ Μεσογαίας καὶ Λαυρεωτικῆς Νικόλαος
Καὶ ἅπαντες οἱ ἐφημέριοι τῆς καθ' ἡμᾶς Ἱερᾶς Μητροπόλεως